

Sygn. akt V.2 Ka 497/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj-Jarek

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 r.

sprawy: **P. S. /S./,**

syna G. i G.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 21 maja 2015r. sygn. akt II K 978/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego P. S. na rzecz oskarżycieli posiłkowych: M. B., I. B., K. B. i J. B. po 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 600 (sześćset) złotych.

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Aleksandra Odoj-Jarek SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 497/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał P. S. za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2014r. w R. gm. K., kierując samochodem marki I. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na wskutek niezachowania należytej ostrożności obserwacji toru jazdy utracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, wjechał na chodnik a następnie na pobocze i potrącił wysiadające z samochodu osobowego marki A. (...) B. B. i L. B. w wyniku czego doznały one ciężkich wielonarządowych obrażeń ciała skutkujących ich śmiercią a A. G. doznała stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Na podstawie art. 71 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 zł

Na podstawie art. 42 § 1 kk i art. 63 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wyjątkiem kategorii (...) na okres wynoszący 5 lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07.11.2014 r. do dnia 21.05.2015 r.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd zwrócił (...) dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R znajdujący się na karcie 73 akt uznając ją za zbędną dla potrzeb dalszego postępowania.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7.11.2014 r. do dnia 8.11.2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm dziennym stawkom grzywny.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. G. kwotę 420 zł tytułem poniesionych wydatków i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 5.637,61 zł i opłatę w kwocie 600 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, pomimo braku wystarczających dowodów winy oskarżonego;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk poprzez jego błędną wykładnię i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;

- art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

- art. 7 kpk poprzez jego błędną wykładnię i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego;

- art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez jego niezastosowanie.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego P. S. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie trafne. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem " zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKA 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego P. S. w swojej apelacji opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na rozprawie przed sądem I instancji oraz na dołączonych dokumentach k.338 - 340 na tejże rozprawie twierdzi, że w chwili zdarzenia miał atak padaczki. Zupełnie pomija w sprawie pozostały materiał dowodowy. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych w dniu 8 listopada 2014 r. w których przyznawał się do polenienia zarzucanego mu czynu k. 47 - 48 przed prokuratorem dokładnie opisał przebieg zdarzenia, w jaki sposób doszło do tego wypadku. Był słuchany dzień później po zdarzeniu i w ogóle nie wspomniał o tym, że miał atak padaczki w chwili zdarzenia. Słuchany ponownie w dniu 17 grudnia 2014 r. przed prokuratorem oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia, zasłaniając się niepamięcią, nie wspomniał w ogóle o jakimkolwiek ataku padaczki w dniu zdarzenia. Będąc badanym przez dwóch biegłych psychiatrów oraz psychologa w trakcie udzielania danych podczas wywiadu stwierdził k. 247 stanowczo, że neguje napady padaczkowe. Słusznie zatem sąd rejonowy uznał, że wyjaśnienia oskarżonego przedstawione przed sądem stanowią jedynie linię jego obrony zmierzająca do umniejszenia swojej odpowiedzialności. Opinia biegłego zakresu ruchu drogowego jednoznacznie wskazuje, że oskarżony prowadząc samochód I. (...) naruszył elementarne zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie trafny jest zarzut obrońcy oskarżonego, że ustalając stan faktyczny sąd przyjął, że oskarżony utracił panowanie nad pojazdem schylając się po paczkę papierosów która wpadła mu na podłogę, skoro oskarżony o tym fakcie nie mówił w swoich wyjaśnieniach. Zupełnie obrońca pomija w apelacji zeznania świadka M. S. (2) k.87, 344v. funkcjonariusza policji który przybył na miejsce zdarzenia, któremu oskarżony podczas badania na zawartość środków odurzających i działających podobnie do narkotyków właśnie o tym mówił. Jeżeli chodzi o zarzut obrazy przepisów prawa procesowego a to art. 7 kpk podnoszony w apelacji to należy stwierdzić, że przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Nie trafny również okazał się podnoszony w tejże apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania a to art. 5 § 2 kpk. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszenie tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd (i tylko sąd jako organ orzekający), ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w realiach tej sprawy nie miało miejsca, albowiem sąd I instancji nie miał wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko

możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana była do całości wyroku obowiązkiem sądu odwoławczego było sprawdzenie czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na kres próby 5 lat oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. orzekł również wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wyjątkiem kategorii (...) na okres 5 lat. Sąd I instancji oceniając stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu oskarżonemu uznał, że jest on wysoki. Faktem jest, że przestępstwo z art. 177 § 1 kk jest przestępstwem nieumyślnym w znaczeniu art. 9 § 2 kk, jednak oceniając zachowanie oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego, mając na uwadze jak stwierdził biegły sądowy naruszenie elementarnych zasad ruchu drogowego przez oskarżonego, skutek w postaci śmierci dwojga ludzi, wymierzona oskarżonemu karę należy uznać jako rażąco łagodną. Również umożliwienie oskarżonemu poruszania się pojazdami mechanicznymi kategorii (...) przy jego twierdzeniu, że ma ataki padaczki jest bardzo kontrowersyjne. Jednak brak środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego powoduje, że zgodnie z treścią art. 434 § 1 kpk sąd odwoławczy nie może orzec na niekorzyść oskarżonego. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 627 kpk i 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki

SSO Aleksandra Odoj-Jarek SSO Lucyna Pradelska-Staniczek